

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA (tretji senat)

z dne 5. aprila 2017*

„Predhodno odločanje — Člen 99 Poslovnika Sodišča — Uredba (EU) št. 604/2013 — Določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države — Prošnja za mednarodno zaščito, ki jo vložijo državljani tretje države, upravičeni do statusa subsidiarne zaščite — Možnost uporabe postopka za ponovni sprejem“

V zadevi C-36/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) z odločbo z dne 19. januarja 2017, ki je na Sodišče prispela 25. januarja 2017, v postopku

Daher Muse Ahmed

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi L. Bay Larsen (poročevalec), predsednik senata, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan in D. Šváby, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da odloči z obrazloženim sklepom v skladu s členom 99 Poslovnika Sodišča,

sprejema naslednji

Sklep

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 17(1) in od 20 do 33 Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31).

* Jezik postopka: nemščina.

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med D. M. Ahmedom in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, v nadaljevanju: urad), v zvezi z odločbo tega urada, s katero je bila zavrnjena njegova prošnja za azil, ker je bil ugotovljen neobstoj razlogov, ki bi prepovedovali njegovo odstranitev v Italijo, s katero je bil opozorjen, da bi lahko bil odstranjen v to državo članico, če ne zapusti Nemčije, ter s katero je bila proti njemu izrečena 30-mesečna prepoved vstopa in prebivanja od dneva odstranitve.

Pravni okvir

Uredba št. 604/2013

- 3 V uvodnih izjavah 4 in 5 Uredbe št. 604/2013 je navedeno:

„(4) Sklepi iz Tampereja navajajo [...], da bi moral [evropski azilni sistem] v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

(5) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za zadevne države članice in osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.“

- 4 Člen 1 navedene uredbe določa:

„V tej uredbi so določena merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva [...].“

- 5 Člen 2(b) in (c) navedene uredbe določa:

„V tej uredbi:

[...]

(b) ‚prošnja za mednarodno zaščito‘ pomeni prošnjo za mednarodno zaščito, kot je opredeljena v členu 2(h) Direktive 2011/95/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9)].

(c) ‚prosilec‘ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je vložila prošnjo za mednarodno zaščito, glede katere še ni bila sprejeta dokončna odločitev.“

- 6 Člen 18(1) navedene uredbe določa:

„Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana [...]:

[...]

(b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

- (c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;
- (d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.“

7 Člen 20(1) Uredbe št. 604/2013 določa:

„Postopek določanja odgovorne države članice se začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito.“

8 Člen 23, od (1) do (3), navedene uredbe določa:

„1. Kadar država članica, v kateri je oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje pristojna druga država članica, lahko zahteva, da to osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

2. Zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe se poda čim hitreje oziroma v vsakem primeru v dveh mesecih od prejema zadetka Eurodac [...].

Če zahteva za ponovni sprejem temelji na dokazih, ki niso pridobljeni iz sistema Eurodac, se državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pošlje v treh mesecih od datuma, ko je bila v smislu člena 20(2) vložena prošnja za mednarodno zaščito.

3. Kadar zahteva za ponovni sprejem ni podana v rokih iz odstavka 2, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja.“

9 Člen 24(1), (2) in (4) navedene uredbe določa:

„1. Kadar država članica, na ozemlju katere oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) prebiva brez dokumenta za prebivanje in v kateri ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

2. Kadar se država članica, na ozemlju katere oseba prebiva brez dokumenta za prebivanje, odloči, da bo [...] podatke iskala v sistemu Eurodac, se z odstopanjem od člena 6(2) Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav [(UL 2008, L 348, str. 98)] zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe iz člena 18(1)(b) ali (c) te uredbe ali osebe iz člena 18(1)(d), katere prošnja za mednarodno zaščito ni bila zavrnjena z dokončno odločitvijo, poda čim hitreje oziroma v vsakem primeru v dveh mesecih od prejema zadetka Eurodac [...].

[...]

4. Kadar je oseba iz člena 18(1)(d) te uredbe, katere prošnja za mednarodno zaščito je bila v eni državi članici zavrnjena z dokončno odločitvijo, na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje, lahko slednja država članica od prve države članice zahteva ponovni sprejem zadevne osebe ali pa izpelje postopek vračanja v skladu z Direktivo 2008/115/ES.

[...]“

10 Člen 26(1) navedene uredbe določa:

„Kadar se država članica, na katero je naslovljena zahteva, strinja, da bo [...] ponovno sprejela [...] drugo osebo iz člena 18(1)(c) ali (d), država članica, ki daje zahtevo, uradno obvesti zadevno osebo o odločitvi o njeni predaji v odgovorno državo članico in kjer je ustrezno, o odločitvi, da njene prošnje za mednarodno zaščito ne bo obravnavala. [...]“

Direktiva 2013/32/EU

11 Člen 10(2) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60, v nadaljevanju: direktiva o azilnih postopkih) določa:

„Pri obravnavanju prošenj za mednarodno zaščito organ za presojo najprej presodi, ali prosilci izpolnjujejo pogoje za status begunca, in če jih ne, presodi, ali so upravičeni do subsidiarne zaščite.“

12 Člen 33 navedene direktive, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013, se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU, kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

(a) je druga država članica priznala mednarodno zaščito;

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

13 D. M. Ahmed je 7. decembra 2015 v Nemčiji zaprosil za azil. Nato je 30. junija 2016 na uradu vložil uradno prošnjo za azil.

14 Ker je bilo s poizvedovanjem v sistemu „Eurodac“ med drugim ugotovljeno, da je zadevna oseba 17. oktobra 2013 že zaprosila za mednarodno zaščito v Italiji, je urad 25. avgusta 2016 zaprosil italijanske organe, naj ponovno sprejmejo D. M. Ahmeda na podlagi Uredbe št. 604/2013.

15 Italijanski organi so z dopisom z dne 9. septembra 2016 navedeno prošnjo za ponovni sprejem zavrnil, ker je D. M. Ahmed upravičen do subsidiarne zaščite v Italiji in ker bi bilo treba njegovo morebitno predajo izvesti v okviru veljavnih sporazumov o ponovnem sprejemu oseb.

16 Urad je z odločbo z dne 25. novembra 2016 prošnjo za azil, ki jo je vložil D. M. Ahmed, zavrgel kot nedopustno, ugotovil neobstoj razlogov, ki bi prepovedovali njegovo odstranitev v Italijo, D. M. Ahmeda opozoril, da bi lahko bil odstranjen v to državo članico, če ne zapusti Nemčije, ter proti njemu izrekel 30-mesečno prepoved vstopa in prebivanja od dneva odstranitve.

17 D. M. Ahmed je navedeno odločbo izpodbijal pri predložitvenem sodišču.

18 Navedeno sodišče dvomi, da je mogoče uporabiti določbe Uredbe št. 604/2013 o postopku za ponovni sprejem državljana tretje države, upravičenega do subsidiarne zaščite, v drugi državi članici.

19 Vendar če bi se te določbe vseeno uporabljale za položaj, kakršen je obravnavan v postopku v glavni stvari, se navedeno sodišče sprašuje, ali se lahko v takem položaju prosilec za azil sklicuje na iztek rokov za predložitev zahteve za ponovni sprejem iz člena 23(2) Uredbe št. 604/2013. Sprašuje se tudi o načinih izračunavanja teh rokov in o morebitnih učinkih zamude pri predložitvi zahteve za ponovni sprejem na določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

20 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člene od 20 do 33 Uredbe št. 604/2013 uporabiti za prosilce za azil, ki so v državi članici že upravičeni do subsidiarne zaščite?

Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

2. Ali lahko prosilec za azil prenos odgovornosti na državo članico, ki poda zahtevo, uveljavlja na podlagi izteka roka za predložitev zahteve za ponovni sprejem (člen 23(3) Uredbe št. 604/2013)?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, ali lahko prosilec za azil uveljavlja prenos odgovornosti, če ga je država članica, na katero je zahteva za sprejem naslovljena, še naprej pripravljena sprejeti?

4. Če je odgovor na tretje vprašanje nikalen, ali je mogoče iz izrecnega ali implicitnega soglasja (člen 25(2) Uredbe št. 604/2013) države članice, na katero je zahteva za sprejem naslovljena, sklepati, da je ta še naprej pripravljena sprejeti prosilca za azil?

5. Ali se lahko dvomesečni rok iz člena 23(2), prvi pododstavek, Uredbe št. 604/2013 po izteku trimesečnega roka iz člena 23(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 604/2013 konča, če od začetka trimesečnega roka mine več kot en mesec, preden država članica, ki poda zahtevo za sprejem, opravi poizvedbo v podatkovni bazi Eurodac?

6. Ali se prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo v smislu člena 20(2) Uredbe št. 604/2013 že ob prvi izdaji potrdila o prijavi kot prosilec za azil ali šele, ko urad prejme navedeno potrdilo ali bistvene informacije, ki jih to vsebuje, ali šele ob uradnem vpisu formalne prošnje za azil? Zlasti:

(a) Ali je potrdilo o prijavi kot prosilec za azil obrazec ali poročilo v smislu člena 20(2) Uredbe št. 604/2013?

(b) Ali je pristojni organ v smislu člena 20(2) Uredbe št. 604/2013 organ, ki je pristojen za prejem obrazca ali pripravo poročila, ali organ, ki je pristojen za odločanje o prošnji za azil?

(c) Ali obrazec ali poročilo do pristojnega organa prispe tudi, če mu je bila sporočena bistvena vsebina obrazca ali poročila, ali pa mu mora biti za to posredovan izviren ali kopija poročila?

7. Ali je lahko posledica zamude med prvo zaprositvijo za azil oziroma prvo izdajo potrdila o prijavi kot prosilec za azil in predložitvijo zahteve za sprejem prenos odgovornosti na državo članico, ki poda zahtevo, v smislu člena 23(3) Uredbe št. 604/2013 ali nastanek obveznosti države članice, ki poda zahtevo, da uporabi pravico do prevzema odgovornosti v skladu s členom 17(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 604/2013?

8. Če je odgovor na sedmo vprašanje glede ene od obeh možnosti pritrdilen: po izteku kakšnega obdobja je treba izhajati iz tega, da je podana nesorazmerna zamuda pri predložitvi zahteve za ponovni sprejem?

9. Ali je z zahtevo za ponovni sprejem, v kateri je država članica, ki jo poda, navedla le datum vstopa v to državo članico in datum vložitve formalne prošnje za azil, ne pa tudi datuma prve zaprositve za azil oziroma datuma prve izdaje potrdila o prijavi kot prosilec za azil, upoštevan rok iz člena 23(2), prvi in drugi pododstavek, Uredbe št. 604/2013 ali pa je taka zahteva ‚brez učinka‘?

Vprašanja za predhodno odločanje

- 21 Člen 99 Poslovnika Sodišča določa, da če odgovor na vprašanje, predloženo v predhodno odločanje, ne dopušča nobenega razumnega dvoma, lahko Sodišče na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odloči z obrazloženim sklepom.
- 22 To določbo je treba uporabiti v tej zadevi.
- 23 Ker je bila zadeva obravnavana s tem sklepom, sprejetim na podlagi člena 99 Poslovnika, ni treba odločati o predlogu za obravnavanje po hitrem postopku.

Prvo vprašanje

- 24 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali se določbe in načela iz Uredbe št. 604/2013, ki neposredno ali posredno urejajo roke za vložitev zahteve za ponovni sprejem, lahko uporabljajo v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je državljani tretje države vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, potem ko mu je druga država članica priznala status subsidiarne zaščite.
- 25 V zvezi s tem je pomembno poudariti, da se ta pravila, namen katerih je urejati potek postopka za ponovni sprejem, določen z navedeno uredbo, z zagotovitvijo, da bo zahteva za ponovni sprejem vložena v razumnem roku, po naravi ne uporabljajo za položaje, v katerih se lahko tak postopek načeloma veljavno uvede na podlagi navedene uredbe.
- 26 Področje uporabe postopka za ponovni sprejem je opredeljeno v členih 23 in 24 Uredbe št. 604/2013. Medtem ko se člen 24 navedene uredbe nanaša na primere, v katerih v državi članici, ki poda zahtevo, ni bila vložena nobena nova prošnja za mednarodno zaščito, njen člen 23 ureja položaje, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, v katerih je bila taka prošnja vložena v navedeni državi članici.
- 27 Iz člena 23(1) navedene uredbe izhaja, da se lahko v takih položajih postopek za ponovni sprejem nanaša le na predajo osebe iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) navedene uredbe.
- 28 Te tri zadnjenavedene določbe se nanašajo na prosilca, čigar prošnja se še obravnava, na državljan tretje države ali na osebo brez državljanstva, ki sta umaknila prošnjo, ki se obravnava, in državljan tretje države ali osebo brez državljanstva, katerih prošnja je bila zavrnjena.
- 29 Ker okoliščine, da ima državljani tretje države status subsidiarne zaščite, ki ga je priznala država članica, ki ni tista, ki določi odgovorno državo članico, ni mogoče razlagati tako, da pomeni, da se prošnja, ki jo je vložil ta državljani tretje države, še obravnava ali je bila umaknjena v drugi državi članici, je treba ugotoviti, ali je mogoče tako osebo obravnavati kot državljan tretje države, čigar prošnja je bila zavrnjena v drugi državi članici.
- 30 V zvezi s tem je treba seveda poudariti, da v členu 18(1)(d) Uredbe št. 604/2013 ni pojasnjeno, ali je zadevna zavrnjena „prošnja“ prošnja za mednarodno zaščito ali prošnja za azil v ožjem pomenu besede.
- 31 Če bi bilo torej treba to določbo razlagati tako, da se nanaša na zavrnitev prošnje za azil, bi se lahko po potrebi uporabljala za državljan tretje države s statusom subsidiarne zaščite, saj se v skladu s členom 10(2) Direktive 2013/32 lahko ta status prizna šele po tem, ko se ugotovi, da prosilec ne izpolnjuje pogojev za priznanje statusa begunca.
- 32 Vendar te razlage člena 18(1)(d) Uredbe št. 604/2013 ni mogoče sprejeti.

- 33 Na podlagi take razlage bi se namreč dopustila možnost, da je zakonodajalec v navedeni določbi izraz „prošnja“ uporabil v več različnih pomenih, saj se v tej določbi navedena okoliščina, da je zadevna oseba „podal[a] prošnjo v drugi državi članici“, zlasti glede na člena 1 in 20(1) navedene uredbe nujno nanaša na vložitev prošnje za mednarodno zaščito.
- 34 Poleg tega je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je (sodba z dne 19. decembra 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, točka 34).
- 35 V zvezi s tem je pomembno poudariti, da je v členu 2(c) Uredbe št. 604/2013 izraz „prosilec“ opredeljen tako, da se nanaša na državljan tretje države ali osebo brez državljanstva, „ki je vložila prošnjo za mednarodno zaščito, glede katere še ni bila sprejeta dokončna odločitev“.
- 36 Poleg tega navedena uredba sicer ne vsebuje neposredno opredelitve izraza „prošnja“, je pa v njenem členu 2(b) opredeljen pojem „prošnja za mednarodno zaščito“. V določbah navedene uredbe sta poleg tega izraza „prošnja“ in „prošnja za mednarodno zaščito“ na splošno uporabljena neločljivo, pri čemer se, drugače od Uredbe sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljan tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109), nikoli ne nanašata na „prošnjo za azil“.
- 37 Poleg tega se za določitev ureditve, ki se uporablja za osebo iz člena 18(1)(d) Uredbe št. 604/2013, če navedena oseba ni vložila nove prošnje za mednarodno zaščito, člen 24(2) in (4) navedene uredbe izrecno nanaša na dokončnost ali nedokončnost odločitve, s katero je bila zavrnjena „prošnja za mednarodno zaščito“, ki jo je vložila navedena oseba.
- 38 V členu 33 Direktive 2013/32 je tudi navedeno jasno razločevanje primerov, v katerih se prošnja za mednarodno zaščito ne preuči v skladu z Uredbo št. 604/2013, od primerov, v katerih se lahko taka prošnja zavrže kot nedopustna, ker „je druga država članica priznala mednarodno zaščito“.
- 39 Zakonodajalec Unije je torej menil, da je treba zavrnitev prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil državljan tretje države, za kakršnega gre v postopku v glavni stvari, potrditi s sprejetjem odločbe o nedopustnosti v skladu s členom 33 navedene direktive, in ne odločbe o predaji in neobravnavanju v skladu s členom 26 navedene uredbe, kar ima nekatere posledice, zlasti v povezavi s pravnimi sredstvi, ki so na voljo zoper odločbo o zavrženju.
- 40 Ta ugotovitev ne ovira uresničitve ciljev, navedenih v uvodni izjavi 5 navedene uredbe, in sicer da se po eni strani zagotovi učinkovit dostop do priznanja mednarodne zaščite in po drugi strani ne ogrozi hitra obravnava prošenj za mednarodno zaščito, saj ima državljan tretje države, za kakršnega gre v postopku v glavni stvari, že mednarodno zaščito.
- 41 Zato iz člena 23(1) Uredbe št. 604/2013 v povezavi z njenim členom 18(1)(d) izhaja, da država članica od druge države članice ne more veljavno zahtevati, da v okviru postopkov, opredeljenih z navedeno uredbo, ponovno sprejme državljan tretje države, za kakršnega gre v postopku v glavni stvari in ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito v prvonavedeni državi članici, potem ko mu je drugonavedena država članica priznala subsidiarno zaščito.
- 42 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da se določbe in načela iz Uredbe št. 604/2013, ki neposredno ali posredno urejajo roke za vložitev zahteve za ponovni sprejem, ne morejo uporabljati v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je državljan tretje države vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, potem ko mu je druga država članica priznala status subsidiarne zaščite.

Od drugega do devetega vprašanja

- 43 Glede na odgovor na prvo vprašanje ni treba odgovoriti na vprašanja od drugega do devetega.

Stroški

- 44 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Določbe in načela iz Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je v eni od držav članic vložil državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, ki neposredno ali posredno urejajo roke za vložitev zahteve za ponovni sprejem, se ne morejo uporabljati v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je državljani tretje države vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, potem ko mu je druga država članica priznala subsidiarno zaščito.

Podpisi